

Arrest

nr. 78 884 van 6 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 25 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Bengaalse nationaliteit en bent u afkomstig uit Sylhet. Vanaf 2004 was u geldkoerier voor rijke zakenmensen. In die hoedanigheid moest u zwart geld geld overbrengen van Sylhet naar Dhaka. In december 2008 werd u tijdens één van die transporten opgepakt door de politie en de "RAB" (Rapid Action Bataljon) en meegenomen naar het politiekantoor. Niettegenstaande uw opdrachtgevers belangrijke mannen waren die connecties hadden in de hoogste regionen van het land confisqueerde de "RAB" en de politie het geld dat u bij zich had en stelde u voor de keuze om een klacht op te stellen voor een kleine fractie van het geld dat u illegaal transporteerde, de rest van het geld zou de politie in zijn zak steken of de politie zou u laten gaan zonder een klacht in te dienen en het volledig bedrag behouden. Daar u hoe dan ook het volledig bedrag kwijt was koos u

voor de laatste optie. Uw opdrachtgevers M.F.(...) en M.K.(...) waren natuurlijk niet tevreden dat u hen geld was kwijtgespeeld en eisten dat u het volledige bedrag terugbetaalde. Daarom werkte u nadien verder voor hen als geldkoerier zonder dat u hiervoor een commissieloon opstreek. U betaalde reeds een gedeelte van uw schuld terug, doch in juni 2010 stelden uw opdrachtgevers een deadline dat u het volledig bedrag diende terug te betalen. U kon de zaak uitstellen doch er werd een laatste deadline vastgelegd op december 2010. Omdat u de rest van het geld niet kon betalen vreesde u dat uw opdrachtgevers u zouden vermoorden. In november 2010 reisde u daarom naar Dhaka. Terwijl u in Dhaka was kwamen mannen van F.M.(...) bij u thuis naar u informeren. Uw echtgenote zij dat zij geen contacten meer met u onderhield. In december 2010 vertrok u uit Bangladesh. Per vliegtuig reisde u naar Parijs, waar u ongeveer een vijftientig dagen verbleef. Vervolgens reisde u verder naar België, waar u op 16 februari 2011 aankwam en asiel aanvroeg. Tien dagen voor het gehoor voor het Commissariaat-generaal hoorde u dat de politie en de "RAB" ook een klacht tegen u hebben ingediend. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u algemene rapporten neer over de algemene situatie in Bangladesh.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen van louter interpersoonlijke aard zijn (tussen u en uw opdrachtgevers die het geld teruggeisten dat u was kwijtgeraakt) en gemeenrechtelijke aard (tussen u en de Bengaalse autoriteiten vermoedelijk omdat u op een illegale wijze zwart geld transporteerde) en als dusdanig niet ressorteren onder de Vluchtelingenconventie die voorziet in het verlenen van internationale bescherming aan personen die hun land van herkomst dienen te verlaten omwille van nationaliteit, ras, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep. U was eerder aanhanger van de "Awami-League", de regerende partij in Bangladesh, en behoort als soenniet tot de grootste religieuze gemeenschap in Bangladesh en u heeft voor uw vertrek nooit problemen met de autoriteiten in Bangladesh gekend op basis van één van die criteria.

Wat betreft het luik Subsidiare bescherming moet worden vastgesteld dat u geen elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u bij een eventuele terugkeer naar Bangladesh een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende bestraffing zou lopen zoals omschreven in artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet. In eerste instantie moet worden opgemerkt dat u geen enkel document kunt voorleggen die uw identiteit en nationaliteit kan aantonen. Nochtans is het voor het verkrijgen van elke vorm van internationale bescherming, waaronder ook het Subsidiair beschermingsstatuut essentieel dat een kandidaat vluchteling alles in het werk stelt om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen betreffende zijn identiteit of een afdoende verklaring te geven waarom hij daartoe niet in staat is. De redenen die u geeft waarom u tot op heden nog geen enkel identiteitsdocument heeft voorgelegd kunnen echter niet overtuigen. Zo beweerde u dat uw vrouw in Bangladesh nog over een kopie van het paspoort beschikt waarmee u in het verleden naar het Verenigd Koninkrijk bent gereisd. Tot op heden heeft u nog steeds deze kopie niet op het Commissariaat-generaal neergelegd. U beweerde dat een tijdspanne van vijf werkdagen wel tamelijk kort is, doch daartegenover staat dat u reeds lange tijd in België verblijft en dat ook op de Dienst Vreemdelingenzaken u werd gewezen op het belang van identiteitsdocumenten. Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal werd u ook het middel aangereikt om de kopie van uw paspoort per fax te versturen waardoor het tijdig op het Commissariaat-generaal kan worden neergelegd. Voorts moet worden opgemerkt dat het voorleggen van een kopie van oud paspoort wel een indicatie geeft over uw identiteit en nationaliteit doch geen uitsluitel geeft of u wel recent uit Bangladesh afkomstig bent. Het Commissariaat-generaal beschikt immers over informatie waaruit blijkt dat u normaliter over een identiteitskaart diende te beschikken. Deze info stelt immers dat naar aanloop van de parlementaire verkiezingen van december 2008 deze kaart landelijk en quasi universeel uitgereikt en opgevolgd. Sindsdien is een identiteitskaart ook vereist voor talrijke administratieve handelingen. Dat u niet over een identiteitskaart beschikt is bijgevolg ongeloofwaardig en doet vermoeden dat u reeds langer uit Bangladesh bent vertrokken. Bovenvermeld vermoeden wordt bevestigd door inconsistenties in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u nooit een identiteitskaart heeft aangevraagd (zie verklaring Dienst vreemdelingenzaken, vraag 21), terwijl u voor het Commissariaat-generaal vermeldde dat u wel een identiteitskaart had maar dat ze u verloren was in 2006 (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Op de vraag wanneer u beseftte dat u uw identiteitskaart had verloren antwoordde u dat u recent aan uw vrouw vroeg om uw identiteitskaart te zoeken maar dat zij deze niet kon vinden (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Dit past dan weer niet in het plaatje dat u uw identiteitskaart reeds verloren had in 2006. Voorts werd u geconfronteerd met uw verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken waar u stelde dat u nooit een identiteitskaart had aangevraagd (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Plots beweerde u dat u

inderdaad nooit een identiteitskaart heeft aangevraagd maar dat u in Bangladesh beschikte over een "Voters Card" en het was die "Voters card" die u in Bangladesh was verloren, de identiteitskaarten zouden volgens uw verklaringen pas zeer kort in Bangladesh zijn ingevoerd (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Dat klopt dan weer niet met bovenvermelde info dat ongeveer elke kiesgerechtigde over een identiteitskaart beschikte sinds eind 2008. Daar u beweerde aan de laatste verkiezingen te hebben deelgenomen en toch nooit een identiteitskaart zou hebben aangevraagd kan niet overtuigen. Daarenboven bestaan naast de identiteitskaart in Bangladesh nog andere documenten zoals een geboortekte of een nationaliteitsbewijs waarmee men zijn identiteit kan aantonen. Dat u tot op heden nog geen enkel document heeft kunnen voorleggen dat als begin van bewijs kan gelden voor uw identiteit en nationaliteit wijst op een gebrek aan medewerking waardoor u het voor het Commissariaat-generaal onmogelijk maakt om een compleet zicht te krijgen op uw reële situatie in Bangladesh. Bijgevolg heeft u het voor het Commissariaat-generaal onmogelijk gemaakt om uw vrees bij terugkeer naar Bangladesh correct in te schatten.

Verder moet nog worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw problemen met de zakenmannen waarvan u het geld bent kwijtgespeeld ook niet kunnen overtuigen. Zo is het in eerste instantie weinig geloofwaardig te noemen dat zelfs de politie en de "RAB" een aanzienlijke som voor zich zouden houden, terwijl zij wisten dat dat geld afkomstig is van mannen die connecties hebben in alle lagen van de Bengaalse samenleving, waaronder ook de politiek. U beweerde immers dat F.M.(...) en K.M.(...) over gans Bangladesh gekend zijn en contacten hebben met ministers (zie gehoorverslag CGVS, p 6). In deze omstandigheden kan er toch worden vanuit gegaan dat F.M.(...) en K.M.(...) eerder hun invloed zouden laten gelden om het geld van de politie terug te krijgen in plaats van het te verhalen op u van wie ze wisten dat u het toch niet onmiddellijk kon terug betalen. Verder is het ook merkwaardig dat F.M.(...) en K.M.(...) u gedurende een tweetal jaar de kans gaven om naar uw mogelijkheden het verschuldigde bedrag terug te betalen en dan plots in december 2010 een laatste deadline opstelden, terwijl zij wisten dat wanneer zij u zouden vermoorden, zij het overige geld nooit zouden kunnen recupereren (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Indien zij de intentie zouden hebben gehad u daadwerkelijk te vermoorden, kan logischerwijze worden aangenomen dat zij dit dan ook al hadden gedaan op het ogenblik dat u hen vertelde dat u het geld was kwijtgeraakt.

Verder zij u in het gehoor voor het Commissariaat-generaal dat een tiental dagen geleden uw broer zou gezegd hebben dat ook de "RAB" en de politie een klacht tegen u hadden neergelegd. Enig document dat die aanklacht kan bewijzen kunt u echter niet voorleggen. Enige duiding over de inhoud en de reden van die aanklacht gaf u evenmin. Waarom u geen verdere details over die aanklacht kon geven is ook niet overtuigend. U beweerde dat uw broer geen details wou geven omdat hij anders in de problemen zou kunnen komen, wat op zich klemmt met het feit dat hij toch aan uw echtgenote vertelde dat er een aanklacht is. In deze context is er dan ook geen reden waarom hij niet meer details over die aanklacht zou kunnen verstrekken. Uit wat voorafgaat kan geenszins worden besloten dat u bij een eventuele terugkeer naar Bangladesh het Commissariaat-generaal heeft kunnen overtuigen dat u een reëel risico op ernstige schade zoals beschreven in het artikel over Subsidiäre bescherming zou lopen.

De algemene informatie over de toestand in Bangladesh is niet van die aard om de appreciatie van het Commissariaat-generaal inzake uw asiel aanvraag in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiäre bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit lezing van het verzoekschrift concludeert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat verzoeker een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Verzoeker stelt dat het uiteraard zo is dat de vaststelling dat het "Rapid Action Bataljon" (hierna: RAB) en de politie het geld confisqueerden "niettegenstaande uw opdrachtgevers belangrijke mannen waren

die connecties hadden in de hoogste regionen van het land" een beoordeling en geen feitelijke verklaring, gedaan door verzoeker.

Verzoeker citeert vervolgens de bestreden beslissing en stelt zich te kunnen neerleggen bij de beoordeling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) dat zijn problemen geen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag).

Verzoeker meent daarentegen dat er klaarblijkelijk enige verwarring is ontstaan op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) omtrent zijn verklaringen over zijn identiteitsdocumenten. Verzoeker stelt dat hij hoe dan ook nooit in het bezit is geweest van een identiteitskaart, maar wel van een paspoort waarmee hij al eerder in het kader van zijn opdrachten naar Europa heeft gereisd. Verzoeker behoudt zich nog steeds het recht om de kopie van het paspoort voor te leggen en zal dit ook spoedig doen. Verzoeker wijst er nog op dat hij noch het origineel, noch een kopie heeft van het paspoort waarmee hij eind 2010 gevlucht is.

Louter stellen dat er enige verwarring ontstaan zou zijn bij de DVZ is geen overtuigende verklaring. De Raad merkt verder op dat verzoeker tijdens zijn gehoor duidelijk verklaard heeft dat hij een identiteitskaart heeft bekomen eind 2006 (gehoor Commissariaat-generaal p. 4). Verzoeker geeft tijdens het gehoor duidelijk aan dat hij een identiteitskaart en een paspoort heeft gehad. Op het einde van het gehoor stelt verzoeker dan plots dat hij toch nooit een ID-kaart heeft gehad, maar wel een "voterscard" (gehoor Commissariaat-generaal p. 8). Verzoeker heeft noch deze ID-kaart nog de "voterscard" voorgelegd. Verzoeker heeft nog steeds geen enkel document neergelegd waarmee hij zijn identiteit kan aantonen, noch heeft hij een afdoende verklaring kunnen geven waarom hij deze documenten niet zou kunnen bekomen. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004).

Verzoeker benadrukt verder dat het relaas dat hij heeft gegeven over de problemen met de zakenmannen F.M.(...) en K.M.(...) wel degelijk zeer gedetailleerd en duidelijk was. Waar de bestreden beslissing stelt dat het niet geloofwaardig is dat het RAB het geld voor zich hield terwijl ze wisten van wie het afkomstig was, is een subjectieve beoordeling en houdt helemaal geen rekening met de onwettige en corrupte praktijken waaraan de van de leden van het RAB zich ongestoord en ongestraft schuldig maken. Daarom is het zo dat zelfs die beruchte en beroemde zakenmannen hun geld zeker niet zouden terugkrijgen via de RAB en dus verkozen hun handlangers onder druk te zetten om het geld terug te krijgen.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoeker meent ook dat de beoordeling over de doodsb bedreiging volstrekt onrealistisch is. Verzoeker stelt dat het erop neer komt dat deze zakenmannen hem een kans hebben gegeven en hem zodus ook nog verder hebben kunnen gebruiken, aangezien verzoeker gratis zijn diensten bleef verlenen in die periode en ook nog geld toevoegde. Toen dit niet genoeg was voerden ze de druk op en stelden deadlines. Verzoeker stelt verder dat gelet op de reputatie van F.M.(...) en K.M.(...), zij er inderdaad niet voor terugdeinzen iemand te liquideren, maar dat dit als zakenmannen niet hun eerste doel is.

De Raad meent dat verzoeker zoals reeds gesteld in de bestreden beslissing niet aannemelijk maakt dat hij recent uit Bangladesh afkomstig is. Hij maakt ook niet aannemelijk dat hij op het ogenblik van de aangehaalde feiten in zijn land van herkomst verbleef en maakt zijn asielrelaas derhalve ook niet aannemelijk.

Wat tenslotte de bewijsstukken betreft met betrekking tot de aanklacht van het RAB en de politie tegen verzoeker stelt verzoeker dat hij deze stukken ondertussen ontvangen heeft en kopieën neergelegd met zijn verzoekschrift. Verzoeker stelt dat de vertalingen van de stukken zullen volgen zodra deze klaar zijn.

De Raad stelt vast dat deze stukken in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld en niet vergezeld zijn van een voor eensluidende verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 PR RvV beslist de Raad deze documenten niet in overweging te nemen.

Verzoeker wijst er nog op dat de algemene informatie over de toestand in Bangladesh en meer bepaald de acties van het RAB wel degelijk van belang is, aangezien zijn problemen zich duidelijk in hun actieradius afspelen en deze informatie toont duidelijk aan dat het RAB in volstreekte straffeloosheid en illegaliteit opereren, zodat volgens verzoeker voldoende vaststaat dat hij risico loopt op ontorende en onmenselijke behandeling en hij niet kan rekenen op bescherming van de staat.

De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Verzoeker vraagt dat de Raad zijn verklaringen en alle andere relevante elementen opnieuw onderzoekt en hem alsnog de subsidiaire bescherming toekent.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich grotendeels beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Verzoeker maakt wel duidelijk het niet eens te zijn met de bestreden beslissing, maar slaagt er niet in om met concrete elementen aan te tonen dat de motieven waarop deze beslissing rust niet deugdelijk zijn.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan hij niet op de elementen aan de basis van dit relaas steunen teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in

het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS